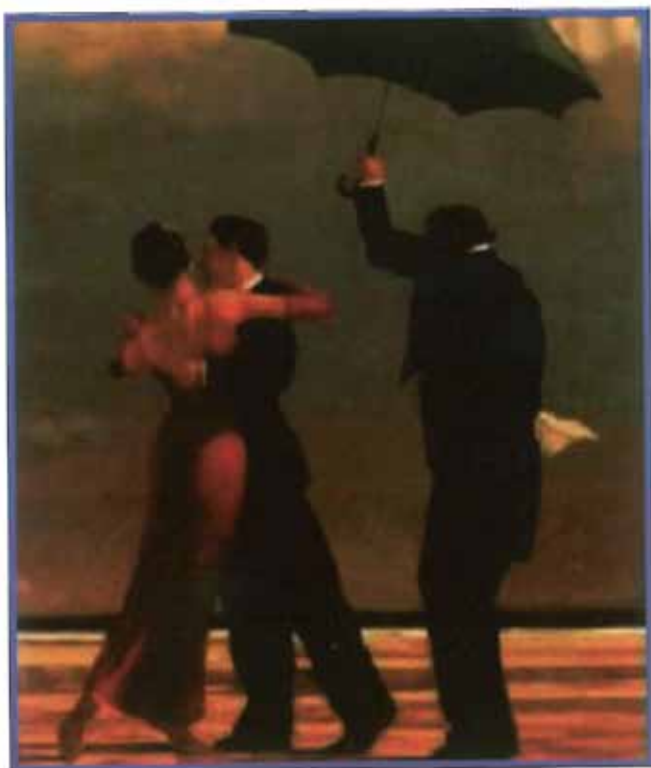

Attilâ Şenkon

BIYIK İZİ
YALANLARI

öyküler

Attilâ Şenkon
BIYIK İZİ
YALANLARI

TÜRK YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Dizgi
Serap Bertay

Düzeltili
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Eko Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
Eko Ofset

1. basım: 2002
2. basım: 2003

ISBN 975-07-0211-5
© Attilâ Şenkon / Can Yayınları Ltd. Şti. (2002)

Attilâ Şenkon
BIYIK İZİ
YALANLARI

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

ATTILÂ ŞENKON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

BIYIK İZİ YALANLARI/ *öyküler*
BÜTÜN DÜŞLER 'NAZLI'DIR / *roman*
TEN YÜKÜ / *öyküler*

Attilâ Şenkon, 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Dostluk ve insan ilişkilerini fantastik bir anlatımla sorgulayan öykülerini 1990'da *Her Gün Perşembe Olsa* adıyla kitaplaştırdı. Bu ilk kitabı ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. 1993'te ikinci öykü kitabı *Uykusuz Gece Düşleri*, 1995'te *Ten Yüğü*, 1998'de ise Nazlı Eray'ın yaşamöyküsünden yola çıkarak yazdığı ilk romanı *Bütün Düşler 'Nazlı'dır* yayınlandı. Güldane Ayaoku Yiğit tarafından filme alınan *Ten Yüğü*, 19. İFSAK Ulusal Kısa Film Yarışması'nda dördüncü oldu.

İÇİNDEKİLER

İ.Ö.	11
Karabasanların İlki	13
Bana Bir Daha Canım Demedin	15
Hepsi Şarkının Suçu.	27
Başka Bir Karabasan	39
İkimiz de Azınlıktayız	41
İhanet A.Ş.	49
Üzgünüm Çehov	59
Bir Karabasan Daha	67
Eşyalar Konuşsaydı.	69
Karşılaşma	79
İ.S.	91

Sevgiyi kanıtlamanın pek çok yolu vardır.

En zorunu seçenlere...

“Affetmek ve unutmak, iyilerin en büyük intikamıdır.”

Schiller

İ.Ö.
(İhanetten önce)

“Seni seviyorum.”
“Ben de seni.”
“Ama ben daha çok.”
“Hayır, ben.”
“Ben.”
“Ben.”

.
. .
.

KARABASANLARIN İLKİ

Ahşap bir dağ evindeymişiz. Burası kime ait, biz niye buradayız, onun yanımızda ne işi var bilmiyorum. Üst katı salona bağlayan merdivenden inerken yan yana görüyorum ikinizi. Büyük camdan, karla kaplı mavi çamları izliyorsunuz. Elinizde kadehler var. Sıcak şarapmış. Fısıf fısıf konuştuğunuz şeyi ben görününce kesiyorsunuz. Yanınıza gelip bu dağ evinde ne aradığınızı soruyorum ona. Bir eli cebinde, “Avlanmaya geldim,” diyor havalı, meydan okuyan bir duruşla. Daha çok kılıca benzeyen bıçağını işte o zaman fark ediyorum. Sehpanın üzerinde, bir başka kadehin yanında duruyor. “Bunu da senin için hazırladık. Al iç,” diyorsunuz. İlk yudumda başım dönmeye başlayınca, “Sıcak şarap çabuk çarpar. Dikkat et,” diye uyarıyorsun. Sıcak şarap konusundaki uzmanlığın şaşırtıyor beni. Ne yaptığımızı, ne de içtiğimizi anımsıyorum birlikte. Kadehin yarısına geldiğimde, önce deri kanepeye oturmak, hemen ardından da uzanmak gereksinimi duyuyorum. Başım dönüyor. Kendimden geçmek üzereyken

onun bıçağı aldığını görüyorum. Sen, “Biraz daha bekle istersen,” diyorsun. “İlaç iyice göstereceğini etkisini. Öyle derin sızısın ki, kafası kesilirken acı duymasın. Lütfen.” “Merak etme,” diyor sabırsızca. “Bıçak canını yakmayacak kadar keskin. Tek vuruşta bitireceğim işini. Boynuzlu kafası, şöminemin taş duvarında harika duracak.” Kahkahaları yüksek tavanlı evde çın çın ötüyor. Parmak uçları uyuşmaya başlayan ellerimi panikle alınımaya doğru götürmeye çabalarırken ter içinde uyanıyorum.

**BANA BİR DAHA
CANIM DEMEDİN**

“Bir başkası var,” dediğinde nasıl ölmediğime hâlâ şaşırıyorum. Oysa, ikiz kulelere çarpan ilk uçak gibiydi tümcen. Öylesine güçlü ve acımasız. Oturmuyor olsam yıkılır mıydım acaba? Pencerenin önündeki kanepedeydim. Cep telefonuna sen banyodayken gelen mesajı az önce görmüştüm. Şeytan dürtmüştü. O güne dek yapmadığım bir şeyi yapmış, sana ait bir mesajı izinsiz açıp okumuştum. Şeytan değildi aslında dürtten. Son zamanlarda içimi kemiren kuşkuydu böyle davranmama yol açan. Sesi sürekli kapalı olmasına karşın ekranı da görünmesin diye yüzüstü duran telefon, sabahları evden çıkarken esirgeyerek verdiği yarım öpücükler, işten geç gelişler, yalnız sinemaya gidişler günden güne besleyip büyütülmüştü bu kuşkuyu. Sonunda, sinyalini duymadan geldiğini hissetmiş, telefonu düz çevirince de okunmamış mesaj belirteci olan zarfı görmüştüm. Kararsız kalmıştım kısa bir süre. Kendimden utanmıştım. Tuşlara basınca üç harf belirmişti ekranda. ‘SCO’. ‘Seni çok özledim’ tümcesindeki sözcüklerin baş harfleriydi bunlar. Belki de ‘seni çok öpüyorum’un. Nedense ilk olasılık gelmişti aklıma. Biri, akşamın yedi buçuğunda çok özlemişti seni. Tekrar tuşlara basıp silmeden bıraktığın bir önceki mesajı buldum. “Bir tanem,” diye başlıyordu. “İşten şimdi çıktım. N? SCO.” Bu

N'yi de nedense 'neredesin' diye yorumladım görür görmez. Oysa, 'nasılsın' da olabilirdi pekâlâ. Sonra yine tuşların yardımıyla mesajları gönderenin telefon numarasını bulup titreyen ellerimle bir kâğıda yazdım. Sana bir tanem diyen bu kişinin numarası yabancıydı bana. Tanımıyordum. O an zaman durdu, yaşam dondu sanki. Keşke kalbim de dursaydı. Banyodan çıktığında evliliğimiz süresince kimbilir kaç kez sarılarak oturduğumuz, öpüşüp seviştiğimiz o kanepede cesedimi bulsaydın. Garip, şimdi düşünürken kalbimin sıkıştığını hissediyorum ama; o ânı yaşarken atışında hiçbir düzensizlik olmamıştı. Üzerinde bornozunla salona geldiğinde camdan dışarıya bakıyordum. Nasıl anladıysan, canımın bir şeye mi sikkın olduğunu sordun hemen. "Evet," diye yanıtladım. "Mesajlarını okudum." Başka bir şey söylemeden telefonuna uzandın. Az önce benim okuduklarım bir kez de senin gözlerinin önünden geçti. "Allah Allah, bu da kim?" dedin titreyen sesinle. "Numarasını yazdım," dedim. "Arayıp soralım istersen." Durdun. İtiraf etmekten başka seçeneğin kalmadığını anlamıştın. "Bir başkası var," dedin. Ben ölmedim.

*

Sizi düşlerimden söküp atmak yıllar sürecektir, biliyorum. Ama yapacağım bunu. Daha önce başardığım bir şeyi, şimdi, üstelik daha da olgunlaşmışken, neden yapamayayım ki? Lise birde beni haksız yere bütünlemeye bırakan matematik hocamı bilinçaltımdan temizlediğimde otuzlu yaşlarımda ortalarındaydım. Temizlik operasyonu

yirmi yılını almış aşağı yukarı. Sonunda kurtuldum ondan. Artık düşlerime sızıp rahatsız edemiyor beni. Yakamı bıraktı. Bu kez sıra sizde. Basit bir hesapla, altmış yaşına varmadan, sizin kökünüz de ayrikotu gibi bilinçaltımdan yolunmuş olacak demek. Tek korkum; bir gece ter içinde, nefes nefese, çığlık atarak uyanmak yerine, sessizce ölüp gitmek. Bu dünyayı terk etmeden, yine eskisi gibi sakin, huzur dolu olmalı düşlerim. Keşke tek bir düğmeye basarak silebilseydim sizi. Arkanızda bir boşluk bile bırakmadan yok olup gidebilseydiniz. Gün içinde düşünmemeye çalışıyorum. Saçma sapan uğraşlar yaratıp oyalıyorum kendimi. Sonra en ummadığım yerde, çok da yaygın olmamasına karşın, bir köftecinin levhasında, izlediğim yerli dizilerden birinde adınız çıkıyor karşıma. Bütün çabam boşa gidiyor bir anda. Lanet olsun. O tek ad, her şeyi baştan yaşıyor bana. İntikam ateşiyle yanıp tutuşuyor, ölmeniz için yakarıyorum. Ölüm haberinizin, yüreğimdeki yaranın üzerine yumuşacık bir merhem gibi sürüleceğinden eminim. Yalnızca adınızı gördüğümde, duyduğumda bu denli vahşileşebiliyorsam, bir yerde etinizle kemiğinizle karşıma çıksanız ne yaparım kimbilir? Birimiz neşeden, birimiz kederden içmek istesek sözgelimi. Büyük marketlerden birinde rakı, şarap, cin şişelerinin önünde rastlaştık. Ya da sinemada, benim oturduğum koltuğun yanındaki bileti size satmış olsa gişeci kız. Düşünüyorum da, kırmızı ışıktaki arkalı önlü durabilir, bir genel tuvalette yan yana pisuarlara işeyebiliriz sizinle. Olamaz mı yani? Yaşam bu tür rastlantılarla dolu. Paylaştığımız kent ise fazlasıyla küçük. Böyle bir karşılaşma ânında

sizin davranışınız nasıl olur acaba? Gözlerinizi başka bir yöne çevirip görmemiş gibi mi yaparsınız, yoksa bıyıklarınızın altına alaycı bir gülümseyiş yerleştirip küstahça bakar mısınız yüzüme? Ne tuhaf, bıyıklarınızın şeklini anımsayamadım birden. Saçlarınızı nasıl taradığınızı, aklarınızın benim gibi şakaklarınızda mı, yoksa tepenizde mi yoğunlaştığını da çıkartamıyorum. Gözümü kapatıp yüzünüzü canlandırmaya çalışıyorum hayalimde. Kısa bir süre sisler içinde belirip sonra siliniyor. Nikâhımızda beni kutlar-ken profilden çekilmiş fotoğrafınızı yırtıp atmam hata mıydı yoksa? Ne büyük bir zevkle parçalamıştım o fotoğrafı. Hele kafanızı gövdenizden ayırırken duyduğum haz. İyi ki yırtmışım, iyi ki... Sizi en son ne zaman, nerede gördüğümü düşünüyorum. Yüzünüz gibi o da pek net değil. Aylar önce, bir bowling salonundaydı sanırım. Yan yana kiraladığımız kulvarlarda iki takım halinde yarışıyoruz. Gücünüzü sergilemek istercesine hızla fırlatıyordunuz en ağır topları. Güçlüydünüz evet. Ama ne yazık ki hep boşa gidiyordu atışlarınız. Devirebildiğiniz lobutların sayısı ikiyi üçü geçemiyordu. Oyunun sonunda, bowlingin kaba güçle değil, ince hespla, akılla kazanıldığını kanıtlamıştım size. Tek topla tamamını yerle bir ettiğim lobutlar gibi yıkacağım sizi de. İnce hesap ve akla bir kez daha yenileceksiniz. Kazanan yine ben olacağım. Yenilgiyi sindiremediğinizi ele veren bir sesle tebrik etmiş-tiniz bizim takımı. Sesiniz. Onu da unutmuşum iyi mi? Sıkça kullandığınız sözcükleri düşünüp anımsamaya çalışıyorum sesinizi. Çabam sonuçsuz kalıyor. Sırf karımla rahatça mesajlaşabilmek

için aldığınız, numarasını bu nedenle tanıyamadığım ikinci telefonunuzu çaldırıyorum ara sıra. 'Aradığınız numara geçici olarak servis dışıdır' çıkıyor. Amma da ödlekmışsiniz. Yüzünüz, sesiniz, size ait ne varsa hepsi silinmiş. Gözümde canlandıramadığım halde, sizi düşlerimde görebilmemin tek nedeni bilinçaltımdaki varlığınız olmalı. Habis bir ur gibi yerleşmişsiniz en dokunulmaz, en özel yerime. Bu yüzden kazanmalısınız oradan. Derhal. Her gece başımı yastığa koyarken aynı korkuyu yaşamaktan yoruldum artık.

*

Oysa anlatmanı istediğimde, aranızda geçenleri açık açık söyleseydin ne kolay olacaktı her şey. 'Anlatacak bir şey yok' deyişin, saklanacak çok şey var demekti benim için. Bu sakladığın şeyler hâlâ sır. Elimde pek çok ipucu ve bilmediğin bir görgü tanığı var aslında. Şimdi çıkıp ikiniyi Mezzaluna'da gördüğünü söylediğinde, bunun gayet normal bir iş yemeği olduğunu düşünerek doğru dürüst dinlemediğim, hevesini kursağında bıraktığım dedikoducu üst kat komşumuzun kapısını çalsam, şu olayı baştan anlat desem nasıl sevinir kimbilir. Ayrıntıları dün gibi anımsayacağından eminim. Giysilerinizi, yediklerinizi, yakın bir masadaysa konuştuklarınızı, çalan müziği, hepsini anlatabilir bana. Bakışlarınızdaki ışığı, birbirinize dokunup dokunmadığınızı, kaçamak bir öpücükle dudaklarınızın birleşip birleşmediğini öğrenebilirim ondan. Bir restoranda, öğle zamanı öpüşmekten çekinmediyseniz, ilişkinizin nerelere uzanmış olabileceğini tahmin edebili-

rim. Evet, üst kat komşumuz iyi bir başlangıç olabilir.

*

Gri takım elbiseniz varmış üzerinizde. Yemeğin ortalarına doğru ceketinizi çıkartıp yanınızdaki sandalyenin arkasına asmışsınız. Gömleğiniz beyaz, kravatınız ise bordoymuş. Bir ara tuvalete gitmek için kalkmışsınız yerinizden. Kokunuz, kokumla aynıymış. Belki de üstüne sindiğinde anlamayayım diye karım hediye etmiştir. Akıllıca. Keşke her adımınızda aynı dikkati gösterebilseydiniz. Ayağınıza dolanmazdı o zaman yasak ilişkiniz. En ummadığınız anda, her şey yoluna girmiş, mercimek fırına verilmişken takılıp düşmezsiniz burunüstü. Kırmızı şarap içmiş, şişe boşalınca, siz bir kadeh daha istemişsiniz. Hayır, birbirinize hiç dokunmamışsınız. Keyfiniz yerindeymiş. Mutluymuşsunuz. Çevre masaları kendinize baktıracak şiddette kahkahalar atmamışsınız, ama ikinizin de yüzünde yemek süresince silinmeyen birer gülümseme hep durmuş. Karımınkinin içtenliğinden kuşku duymuyorum. Gamzelerini ortaya çıkararak, sıcak, aydınlık, çocuksu bir gülümsemedir onunki. Sizininki ise, avına adım adım yaklaştığını sezen bir çakalın sinsiliğinin gizli olduğuna eminim. Üstüne atlayıp yemenize az kaldığı için suları akıyordur ağzınızın. O ağızla kimbilir kaç kez, nasıl öptünüz karımı. Kısacık, çabuk, hani şarkıdaki gibi ‘masum küçücük bir öpücük’ müydü öpüşmeleriniz? Yoksa, uzata uzata, tadına vararak mı birleşmişti dudaklarınız? Hesabı pantolonunuzun cebinden çıkardığınız bir tomar

paranın içinden seçtiklerinizle ödemişsiniz. Masadan kalkarken, “Harika bir hava var dışarıda. Gel seni Gölbaşı’na kaçırayım,” demişsiniz karıma. Birlikte dışarıya çıkarak plakasında ad ve soyadınızın baş harflerini taşıyan lacivert BMW’ye binmiş, gazlayıp gitmişsiniz. Anlatmasını istesem bunları mı dinlerdim acaba komşumdan? Bilmem. Sormadım ki.

*

“Anlat,” dedim. Her şeyi bilmek istiyordum. “Ayrıntılarıyla, en başından.” Bu hakkımdı. “Anlatacak bir şey yok,” deyip kestirip attın. “Neden yaptın?” diye sordum. “Yetmedin bana,” oldu yanıtın. Bu iki sözcük, ikiz kulelere çarpan ikinci uçak gibi çakıldı beynime. Yetmememin birimi neydi acaba? Kaç yıl, kaç lira, kaç kilo, kaç santimdi eksişim? Bütün kalbimle yalnız seni seve rek, attığım her adım, aldığım her nefeste seni düşünerek yaşamıştım. Sen, kendimden önce gelendin hep. Susmak yerine konuşsan, yaşadıklarınızı hiçbir şeyi gizlemeden anlatsaydın keşke. Birbirini doğuran soru işaretlerine gebe kalmazdım o zaman. Birden, hiç beklemediğim bir şey yaptın. Kanepeye, tam yanıma bıraktın kendini. Islak saçlı başını göğsüme yaslayıp ağlamaya başladın. “Beni bırakma, lütfen bırakma beni.” Ben değildim ki seni bırakan. On yılı aşmış bir evliliğin ardından bırakıldım ben. Aldatıldım. Boynuzlandım. “Kim bu?” diye sordum. “Söyleyemem,” dedin. Aynı sözcüklerle, aynı sakın ses tonuyla birkaç kez daha yineledim soruyu. Sen aynı sözcükle sustun. “Bir hataydı. Kapılıp

gitmiştim, mantıklı bir açıklaması yok. Bitecekti zaten. Seni üzmemekten korkuyordum. O da istemiyordu üzülmeyi.” Beni tanıyan biriymi demek. Merakım büsbütün artmıştı. “Kim bu?” dedim bir kez daha. “Eğer böyle susarsan, ne yapacağıma karar veremem. Lütfen her şeyi anlatır mısınız?” Nasıl da sakindim. Kezlerce aldatılmış, bunu artık kanıksamış birinin rahatlığı vardı üzerimde. Beynim bir salgı yayıp uyuşturmuştu beni. “Ne kadar zamandır aldatılıyordum? Hiç olmazsa onu bileyim,” dedim. “Bir yıldır birlikteydik. Ama bitecekti, inan bana bitecekti,” dedin. “Çok uzun bir süre bu,” dedim. “Bitecekti,” diye yineledin. “Artık ne yapsam inandıramam seni. Bana olan güvenini yitirmiş olmalısın.” Sana olan güvenim mi? Bundan daha korkuncunu, özgüvenimi yitirdim ben. Yanıtlamayacağından emin, bir kez daha sordum: “Kim bu? Eğer susarsan, tanıdığın bütün erkekleri zor durumda bırakacaksın. Hepsinin yüzüne birer suçlu damgası vurmak istemiyorsan onun adını söylemelisin. Kim bu?”

*

Adınızı duyduğumda hiç şaşırmadım. Daha önce, bu tür konuşmalardan hoşlanmadığımı bildiğiniz için doğrudan bana anlatmadığınız, ama birlikte bulunduğumuz ortamlarda başkalarına anlatırken ister istemez kulak misafiri olduğum çapkınlık öykülerinizden, karınızı rahatlıkla aldatıldığınızı biliyordum. Hep acıyordum ona, hak etmediğini düşünüp üzülyordum. Ne tuhaf, şimdi ikimiz de aynı durumdayız. Aldatılmanın hak etmekle bir ilgisi yokmuş demek. Bunu nasıl

yapabildiniz? Dost olduğumuzu söyleyemem. Ne ki, düşman da değildik. Böyle bir şeyi karım istemiş, zayıf bir ânında size o yaklaşmış bile olsa ‘hayır’ demeniz gerekmez miydi? Sizse, ‘bir tanem’ dediniz ona. Karınıza ve neredeyse evlilik yaşına gelmiş olan kızınıza bir kez de işte bunun için üzülüyorum. Zavallılıklar kimbilir sizin için ne denli önemli olduklarını düşünüyorlardır. Oysa bakıyorum ikisinden biri bile bir taneniz olmayı başaramamış. En ufak bir yer kaplayamamışlar yüreğinizde. Yazık.

*

“Onunla birlikte olduğun zamanlarda, yüreğinin neresindeydik biz?” diye sordum. “İnanmayacağımı biliyorum ama; kızımız da sen de hep yüreğimin en özel yerindeydiniz,” diye yanıtladı. İnanmayı öyle çok istiyordum ki. Gözyaşlarım seninkilere karışırken buna inandım. Hiç ağladığım kadar çok, hıçkıra hıçkıra, katıla katıla ağladım dakikalar boyu. “Bitirebilecek misin peki?” diye sordum sakinleşince. “Bitti bile,” dedin. “Seni ilk kez öylesine mutsuz otururken gördüğüm an bitti.” “Bunu ona ne zaman söyleyeceksin?” “Yarın... Yarın bittiğini öğrenecek.”

Ne çok soru var yanıtızsız kalan, ne çok bilinmeyen. İhanetin; daha fazla acı çekmemek için kendi seçimimle yarıda bıraktığım, çözmeye çabalamadığım bir bilmece, kimseyle paylaşmayacağım bir sır olarak kalacak içimde. Zor olanı seçtiğimi biliyorum. Yüreğimde ‘yetersiz’ etiketi, alnımda mutlu insan maskesini tutturduğum

boynuzlarımla yaşamaya alışabilecek miyim zamanla? Ya özgüvenim, onu yeniden kazanabilecek miyim acaba? Deneyeceğim. Çünkü gerçek bir taneler buna değer. Derin bir nefes aldım. Sımsıkı sarılıp göğsüme bastırdım seni. “İlişkiniz boyunca sana bir tanem derken, senin ona ne dediğini sormayacağım,” dedim. “Ama o sözcük her neyse, bundan böyle sakın bana kullanma.”

*

Bana bir daha canım demedin.

Attilâ Şenkon

BIYIK İZİ YALANLARI

'Susmak yerine konuşsan, yaşadıklarımızı hiçbir şeyi gizlemeden anlatsaydın keşke. Birbirini doğuran soru işaretlerine gebe kalmazdım o zaman. Birden hiç beklemediğim bir şey yaptın. Kanepeye, tam yanıma bıraktın kendini. Islak saçlı başını göğsüme yaslayıp ağlamaya başladın. "Beni bırakma, lütfen bırakma beni." Ben değildim ki seni bırakan. On yılı aşmış bir evliliğin ardından bırakılan bendim.'

Karısının cep telefonuna gelen bir mesajı okuyunca bütün yaşamı altüst olan bir erkeğin karmaşık günleri, iç içe geçmiş öykülerle anlatılıyor *Biyik İzi Yalanları*'nda. Aldatmak-alданmak tema'sıyla birbirine bağlanan öyküler, böylesine yakıcı bir olayı bile alçak sesli, sevecen, bağışlayıcı bir duruşla verirken, anlatıcının ve anlatılanın kırılğanlığını son derece incelikle işlediği ayrıntılarda gösteriyor. *Attilâ Şenkon*, yargılamayan, öykü kişilerinin yanında yer almayan, tarafsız yazar tutumunu koruyan, yalın ama ironiden uzak durmayan bir dil kullanıyor. Çağdaş bir konuyu bir erkeğin ruhundan anlatıyor.

Kapaktaki resim: JACK VETTRIANO

ISBN 975-07-0211-5

9 789750 702112

<http://www.canyayinlari.com>